

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 21 oktober 2010 in zaak
nrs. 10/25738 en 10/25734 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 maart 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 6 juli 2010 heeft de minister van Justitie, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 oktober 2010, verzonden op 3 november 2010, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister) een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 december 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan diens rechtsvoorganger.

2.2. In zijn grieven, in onderlinge samenhang bezien, klaagt de minister dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat zijn standpunt, dat inkomsten uit studiefinanciering niet kunnen gelden als middelen van bestaan in de zin van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), onvoldoende is gemotiveerd. Voor deze overweging heeft de voorzieningenrechter, volgens de minister, ten onrechte redengevend geacht dat hij niet is ingegaan op het communautaire toetsingskader, in het bijzonder artikel 7, eerste lid, aanhef en sub c, van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn), zoals uitgelegd in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) van 4 maart 2010, in zaak nr. C-578/08, Chakroun, www.curia.europa.eu. Aldus heeft de voorzieningenrechter, zo betoogt de minister, niet onderkend dat inkomsten uit studiefinanciering vallen onder het begrip "sociale bijstand" in artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, van de richtlijn en daarom niet kunnen worden aangemerkt als stabiele en regelmatige inkomsten. Dat inkomsten uit studiefinanciering geen bestanddelen vormen van inkomen dat relevant kan zijn voor de vraag of iemand, in het kader van gezinshereniging of gezinsvorming, beschikt over voldoende middelen van bestaan in de zin van artikel 16, eerste lid, aanhef

en onder c, van de Vw 2000, is, volgens de minister, dus niet in strijd met de richtlijn. Het besluit is in dit opzicht dan ook toereikend gemotiveerd, aldus de minister.

2.2.1. Volgens artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, van de richtlijn kan bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

2.2.2. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

Ingevolge artikel 3.73, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) zijn de in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 bedoelde middelen van bestaan in ieder geval zelfstandig, indien verworven uit:

- a. wettelijk toegestane arbeid in loondienst, voor zover de vereiste premies en belastingen zijn afgedragen;
- b. wettelijk toegestane arbeid als zelfstandige, voor zover de vereiste premies en belastingen zijn afgedragen;
- c. inkomensvervangende uitkeringen krachtens een sociale verzekeringswet waarvoor premies zijn afgedragen, of
- d. eigen vermogen, voor zover de bron van inkomsten niet wordt aangetast en de vereiste belastingen zijn afgedragen.

Volgens het beleid met betrekking tot het middelenvereiste, neergelegd in onderdeel B1/4.3.1. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) onder de kop "Zelfstandige inkomsten uit overige bron", zoals die ten tijde van belang luidde, is een beurs krachtens de Wet Studiefinanciering geen bestanddeel van de middelen van bestaan.

2.2.3. Ingevolge artikel 1 van de Wet Studiefinanciering 2000 (hierna: de WSF 2000) wordt onder studiefinanciering verstaan: door Onze Minister verstrekte toekenning in verband met het volgen van een opleiding in het beroepsonderwijs of in het hoger onderwijs waarop uitsluitend op grond van deze wet aanspraak bestaat.

Ingevolge artikel 3.1, eerste lid, bestaat studiefinanciering uit basisbeurs, uit basislening en uit aanvullende beurs of aanvullende lening en voor studenten ook uit collegegeldkrediet.

Uit de opzet van de WSF 2000 en de geschiedenis van de totstandkoming ervan (Kamerstukken II 1999-2000, 26 873, nr. 3, p. 36)

blijkt dat de overheid een norm stelt voor het inkomen van de studerende en dat dit inkomen wordt opgebracht door drie actoren: de overheid, de ouders van de studerende en de studerende zelf.

De bijdrage van de overheid is in paragraaf 3.2. van de WSF 2000 geregeld. Ingevolge artikel 3.6, eerste lid, is de hoogte van de basisbeurs verschillend voor uit- en thuiswonende studerenden en voor beroepsonderwijs en hoger onderwijs. Ingevolge artikel 3.6, tweede lid, maakt van de basisbeurs een reisvoorziening deel uit, tenzij anders is bepaald. Van de basisbeurs kunnen, gelet op artikel 3.6, derde lid, ook bepaalde toeslagen deel uitmaken.

De bijdrage van de ouders is in paragraaf 3.3 van de WSF 2000 geregeld. Er wordt een ouderlijke bijdrage verondersteld. Van de overheid ontvangt de studerende een aanvullende beurs. Ingevolge artikel 3.8, eerste lid, voor zover thans van belang, is de hoogte van de aanvullende beurs afhankelijk van het ouderlijk inkomen.

De bijdrage van de studerende is in paragraaf 3.4 van de WSF 2000 geregeld. De studerende kan, indien nodig, geld lenen. Ingevolge artikel 3.15 is de basislening een lening. Ingevolge artikel 3.16 is de aanvullende lening het verschil tussen het maximale bedrag van de aanvullende beurs en de voor een studerende op aanvraag berekende aanvullende beurs.

In paragraaf 3.5 van de WSF 2000 wordt een overzicht gegeven van de normbedragen voor het levensonderhoud van thuiswonende en uitwonende studenten alsmede een overzicht van de bronnen om die normbedragen te financieren.

Uit paragraaf 3.6 van de WSF 2000 blijkt dat de studiefinanciering wordt toegekend aan degene die daartoe een aanvraag heeft ingediend en voldoet aan de voorschriften gegeven bij of krachtens deze wet.

2.2.4. In voormeld arrest van 4 maart 2010 heeft het Hof, voor zover thans van belang, het volgende overwogen:

"43. Aangezien gezinshereniging de algemene regel is, dient de bevoegdheid in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn strikt te worden uitgelegd. Bovendien mogen de lidstaten hun handelingsvrijheid niet zo gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan.

44. In dit verband moeten blijkens het tweede punt van de considerans van de richtlijn maatregelen op het gebied van gezinshereniging in overeenstemming zijn met de in talrijke internationale rechtsinstrumenten neergelegde verplichting om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. Deze richtlijn eerbiedigt namelijk de grondrechten en de beginselen die met name zijn erkend in artikel 8 EVRM en in het Handvest. Bijgevolg moeten de bepalingen van de richtlijn en met name, artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, daarvan, worden uitgelegd in het licht van de grondrechten, meer in het bijzonder van het in zowel het EVRM als het Handvest neergelegde recht op eerbiediging van het gezinsleven. Voorts erkent de Europese Unie volgens artikel 6, lid 1, eerste alinea, VEU, de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest, zoals op 12 december 2007 aangepast te Straatsburg (PB C 303, blz. 1), dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft.

45. Zoals verzoekster in het hoofdgeding ter terechtzitting heeft beklemtoond, is het begrip „stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat” een autonoom begrip van het recht van de Unie, dat niet kan worden omschreven onder verwijzing naar nationaalrechtelijke begrippen. Met name gelet op de tussen de lidstaten bestaande verschillen met betrekking tot het beheer van de sociale bijstand, moet dit begrip aldus worden begrepen, dat het verwijst naar sociale bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat.

46. In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29). (...)

49. (...) Het begrip „sociale bijstand” in artikel 7, lid 1, sub c, van de richtlijn moet immers worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten.”

2.2.5. In het arrest van 22 juni 1972, 1/72, Frilli, www.eur-lex.europa.eu, is, voor zover thans van belang, het volgende overwogen:

"14. Dat hoewel een wettelijke regeling in zake het gewaarborgd inkomen door bepaalde kenmerken verwant is aan de sociale bijstand – met name waar zij van de behoefte als wezenlijk toepassingscriterium uitgaat en geen enkele eis stelt met betrekking tot de tijdvakken van beroepsarbeid, van lidmaatschap of bijdrage – zij niettemin dicht bij de sociale zekerheid komt doordat zij afziet van een individuele beoordeling die kenmerkend is voor de bijstand, en de begunstigde een wettelijk omschreven positie toekent, die recht geeft op een uitkering, analoog aan de in artikel 2 van verordening nr. 3 genoemde uitkeringen bij ouderdom."

2.2.6. Verder heeft het Hof in het arrest van 29 april 2004, in zaak nr. C-160/02, Skalka, www.curia.europa.eu, voor zover thans van belang, het volgende overwogen:

"22. Volgens de Sozialversicherungsanstalt, alle regeringen die opmerkingen hebben ingediend, alsook de Commissie zijn de in artikel 4, lid 2 bis, bedoelde bijzondere prestaties, bijzondere prestaties met een gemengd karakter. Enerzijds zijn zij verwant aan de sociale zekerheid doordat zij van rechtswege toekomen aan degenen die voldoen aan de voorwaarden voor toekenning van de socialezekerheidsuitkering waarop zij betrekking hebben. Anderzijds zijn zij verwant aan de sociale bijstand doordat zij niet berusten op tijdvakken van activiteit of bijdragebetaling en bedoeld zijn om een kennelijke staat van behoefte te verzachten."

2.2.7. Voorts heeft het Hof in het arrest van 15 maart 2005, in zaak nr. C-209/03, Bidar, www.curia.europa.eu, in het kader van het vrij verkeer van personen, voor zover thans van belang, het volgende overwogen:

"56. Dienaangaande zij opgemerkt dat, hoewel van de lidstaten wordt verwacht dat zij bij de opzet en toepassing van hun socialebijstandsregeling een zekere financiële solidariteit met onderdanen van andere lidstaten betonen (...), elke lidstaat ervoor mag zorgen dat de toekenning van steun ter dekking van de kosten van levensonderhoud aan studenten uit andere lidstaten geen onredelijke last wordt, die het totale bedrag van de door deze staat toekenbare steun zou kunnen beïnvloeden."

2.2.8. Blijkens een Bericht Studiefinanciering van 5 februari 2010 ontvangt de partner van de vreemdeling krachtens de WSF 2000 per maand €690,93 als basisbeurs, €81,87 als aanvullende beurs en €409,17 als lening.

2.2.9. In het besluit van 6 juli 2010 heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling noch zijn partner duurzaam beschikken over zelfstandige en voldoende middelen van bestaan, zodat niet wordt voldaan aan het in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 opgenomen middelenvereiste. Daartoe heeft de minister, voor zover thans van belang, gesteld dat de partner van de vreemdeling weliswaar inkomsten krachtens de WSF 2000 ontvangt, maar dat die inkomsten, gelet op onderdeel B1/4.3.1 van de Vc 2000, niet als middelen van bestaan kunnen worden aangemerkt.

2.2.10. Studerenden zijn, als gevolg van de keuze een studie te volgen, doorgaans niet in staat om voldoende arbeid te verrichten om volledig in het eigen levensonderhoud te voorzien. De WSF 2000 voorziet daarom in de mogelijkheid voor studerenden om een aanvraag te doen bij de overheid om aan een deel van de kosten voor het levensonderhoud bij te dragen. Aan de op aanvraag te verkrijgen bijdrage van overheidswege, waarvan de omvang en vorm afhangt van persoonlijke omstandigheden, is geen premiebetaling door de ontvanger ervan voorafgegaan. Onder deze omstandigheden - de behoefte aan de zijde van de studerende, de overheidsbijdrage in de vorm van studiefinanciering, de individuele beoordeling van de aanvraag om studiefinanciering en in het bijzonder het ontbreken van premiebetaling door de ontvanger ervan - is het - in het licht van de jurisprudentie van het Hof, zoals hiervoor weergegeven onder 2.2.4. tot en met 2.2.7. - buiten tot prejudiciële verwijzing nopende twijfel dat de inkomsten uit studiefinanciering krachtens de WSF 2000 dienen te worden aangemerkt als sociale bijstand in de zin van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, van de richtlijn. Derhalve kunnen inkomsten uit studiefinanciering niet worden aangemerkt als stabiele en regelmatige inkomsten in de zin van artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, van de richtlijn. Deze richtlijnbevestiging staat er dan ook niet aan in de weg dat in het besluit van 6 juli 2010 de inkomsten uit studiefinanciering niet zijn aangemerkt als middelen van bestaan in de zin van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van Vw 2000. Gelet hierop is er, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, geen grond voor het oordeel dat de minister in dit opzicht is tekortgeschoten in de motivering van het besluit.

De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige daartegen is aangevoerd, behoeft geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 6 juli 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. Uit het onder 2.2.10. overwogene blijkt dat de inkomsten uit studiefinanciering krachtens de WvF 2000 niet als middelen van bestaan worden aangemerkt. Voor zover de vreemdeling in beroep heeft verwezen naar de omstandigheid dat zijn partner inmiddels een bijbaan als postbezorger heeft, wordt overwogen dat die omstandigheid niet bij de beoordeling in beroep kan worden betrokken. Voormeld besluit dient immers te worden getoetst naar de feiten en omstandigheden ten tijde van dat besluit en niet is gebleken dat voormelde omstandigheid zich op dat moment al voordeed. Nu de vreemdeling voorts niet heeft bestreden dat de door zijn partner ontvangen toeslagen van de Belastingdienst evenmin kunnen worden aangemerkt als middelen van bestaan, bestaat geen grond voor het oordeel dat het standpunt van de minister, dat niet wordt voldaan aan het middelenvereiste, in rechte geen stand kan houden. De daarop betrekking hebbende beroepsgrond faalt.

2.5. Voorts heeft de vreemdeling aangevoerd dat de minister ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat zich geen bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb voordoen. Volgens de vreemdeling heeft de minister hiermee niet onderkend dat hij moest afwijken van het beleid inzake het middelenvereiste. Daartoe voert hij aan dat zijn dochter erbij is gebaat als het gezin in stand blijft. Datzelfde geldt voor hem en zijn partner, aldus de vreemdeling. Voorts is van belang dat de partner van de vreemdeling nog studeert en een moeilijke tijd heeft gehad, als gevolg van de mishandeling door haar stiefvader op basis waarvan aan haar, ondanks de voortijdige verbreking van de samenwoning met haar moeder, een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" is verleend. Verder heeft de vreemdeling aangevoerd dat een beroep op de publieke middelen in dit geval niet aan de orde is.

2.5.1. Bij de totstandkoming van het van toepassing zijnde beleid over het middelenvereiste, onder meer neergelegd in voormeld onderdeel B1/4.3.1. van de Vc 2000, moet de situatie dat een gezin door het niet voldoen aan het middelenvereiste eventueel niet in Nederland kan samenleven, geacht worden te zijn voorzien. Datzelfde geldt voor de door de vreemdeling gestelde omstandigheden betreffende de studie en de moeilijke periode van de partner. Gelet hierop kunnen deze omstandigheden niet worden aangemerkt als bijzonder in de zin van artikel 4:84 van de Awb. Voor zover de vreemdeling stelt dat in zijn geval geen beroep op publieke middelen aan de orde is, wordt verwezen naar hetgeen onder 2.2.10. en 2.4. is overwogen. Uit die overwegingen volgt dat niet aan het middelenvereiste wordt voldaan, welk vereiste ertoe strekt te voorkomen dat de vreemdeling ten laste komt van de publieke middelen. Derhalve heeft de minister ook in

zoverre terecht geen toepassing gegeven aan artikel 4:84 van de Awb.
De beroepsgrond faalt.

2.6. Aangezien de beroepsgronden van de vreemdeling over het middelenvereiste falen en de tegenwerping van het middelenvereiste het standpunt van de minister, dat de vreemdeling aan de nationale wet- en regelgeving geen aanspraak op de gevraagde vergunning kan ontlenuen, reeds kan dragen, behoeft de beroepsgrond van de vreemdeling tegen het standpunt van de minister, dat niet wordt voldaan aan het samenwoningsvereiste van artikel 3.17 van het Vb 2000, geen bespreking.

2.7. Verder heeft de vreemdeling aangevoerd dat de in bezwaar gehandhaafde afwijzing van de aanvraag een schending van het in artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) neergelegde recht op respect voor zijn gezinsleven betekent. Daartoe betoogt hij dat de minister bij de in dit verband vereiste belangenafweging onvoldoende betekenis heeft toegekend aan de omstandigheid dat er zwaarwegende belemmeringen bestaan om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. In dit verband stelt de vreemdeling dat zijn partner wegens de mishandeling door haar stiefvader een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "voortgezet verblijf" heeft verkregen, ondanks de voortijdige verbreking van de samenwoning met haar moeder. Bovendien stelt de vreemdeling een belangrijke rol te vervullen bij de opvoeding van zijn dochter. Voorts betoogt de vreemdeling dat de minister bij de belangenafweging niet heeft onderkend dat hij kan gaan werken zodra zijn aanvraag wordt ingewilligd.

2.7.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM, voor zover thans van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2.7.2. Niet in geschil is dat sprake is van gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8 van het EVRM tussen de vreemdeling en zijn partner en kind. Evenmin is in geschil dat de handhaving in bezwaar van de afwijzing van de aanvraag geen inmenging in de zin van artikel 8, tweede lid, van het EVRM betekent, nu de vreemdeling geen verblijfstitel wordt ontnomen die hem feitelijk tot uitoefening van het gezinsleven in Nederland in staat stelde.

2.7.3. Niettemin kunnen zich zodanige feiten en omstandigheden voordoen dat uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven een positieve verplichting voor de Nederlandse staat voortvloeit om de vreemdeling verblijf hier te lande toe te staan. Volgens vaste jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (onder meer de beslissing van 18 maart 2003 in zaak nr. 59186/00, T.I. en W.S. Ebrahim tegen

Nederland, www.echr.coe.int) dient bij de beoordeling van de vraag of artikel 8 van het EVRM in een bepaald geval de positieve verplichting met zich brengt een vreemdeling in staat te stellen tot het uitoefenen van gezinsleven in een bepaalde lidstaat, een "fair balance" te worden gevonden tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het betrokken algemeen belang van die lidstaat. Bij deze afweging komt de desbetreffende lidstaat een zekere beoordelingsruimte toe. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

2.7.4. In het besluit van 6 juli 2010 heeft de minister zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat op hem geen positieve verplichting rust om de vreemdeling verblijf in Nederland toe te staan, nu bij voormelde belangenafweging een groter gewicht moet worden toegekend aan het belang van de Nederlandse samenleving dan aan de persoonlijke belangen van de vreemdeling en zijn gezin. Aan dit standpunt heeft de minister onder meer ten grondslag gelegd dat de vreemdeling nimmer rechtmatig verblijf in Nederland heeft gehad. Voorts heeft hij voormeld standpunt doen steunen op de omstandigheid dat niet is gebleken van objectieve belemmeringen voor de vreemdeling, die de Amerikaanse nationaliteit heeft en in Suriname is geboren, om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. Dat de partner van de vreemdeling over een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd beschikt, betekent niet dat het gezinsleven enkel in Nederland kan worden uitgeoefend, aldus de minister. Daarbij heeft hij betrokken dat de partner van de vreemdeling de Surinaamse nationaliteit heeft.

2.7.5. In het arrest van het EHRM van 31 januari 2006 in zaak nr. 50435/99, Rodrigues da Silva en Hoogkamer tegen Nederland, www.echr.coe.int, is, voor zover thans van belang, omtrent de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM het volgende overwogen:

"Another important consideration will also be whether family life was created at a time when the persons involved were aware that the immigration status of one of them was such that the persistence of that family life within the host state would from the outset be precarious. The Court has previously held that where this is the case it is likely only to be in the most exceptional circumstances that the removal of the non-national family member will constitute a violation of Article 8 (...)."

2.7.6. Gezien de onder 2.7.5. weergegeven jurisprudentie van het EHRM, heeft de minister terecht betekenis toegekend aan de omstandigheid dat het gezinsleven is ontstaan en geïntensiveerd, terwijl de vreemdeling geen rechtmatig verblijf had dan wel wist of redelijkerwijs had kunnen weten dat zijn verblijfsstatus precair was. Dat zijn partner over een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd beschikt, doet er niet aan af dat, zoals de minister terecht heeft gesteld, niet is gebleken van objectieve belemmeringen om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. Dat de vreemdeling stelt te kunnen gaan werken indien zijn aanvraag zou worden ingewilligd, laat voorts, wat daar ook van zij, onverlet dat, zoals volgt uit de uitspraak van de

Afdeling van 18 februari 2010 in zaak nr. 200902148/1/V1, www.raadvanstate.nl, de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM dient te worden getoetst naar de feiten en omstandigheden ten tijde van het in beroep bestreden besluit. Ten tijde van dat besluit werd, zoals uit het vorenoverwogene volgt, niet voldaan aan het middelenvereiste.

Het geheel van de voor de te verrichten belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden - waaronder in het bijzonder de omstandigheid dat het gezinsleven is ontstaan en geïntensiveerd, terwijl de vreemdeling geen rechtmatig verblijf had dan wel wist of redelijkerwijs had kunnen weten dat zijn verblijfsstatus precair was - biedt geen grond voor het oordeel dat de minister, bij de afweging tussen de persoonlijke belangen van de vreemdeling zijn gezinsleven uit te oefenen in Nederland enerzijds en het Nederlandse algemeen belang anderzijds, zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de in bezwaar gehandhaafde afwijzing van de aanvraag niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. De beroepsgrond faalt.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 21 oktober 2010 in zaak nr. 10/25734;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H.G. Sevenster en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

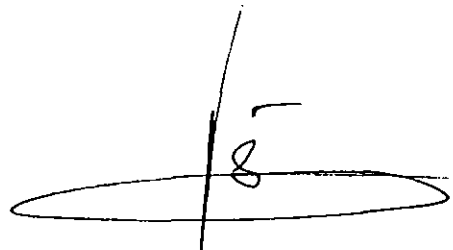
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 november 2011

418.

Verzonden: 18 november 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer
Voorzieningenrechter
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 10/25738 en AWB 10/25734
V-nummer:

Inzake: _____, verzoeker,
gemachtigde mr. M. Wiersma, advocaat te Rotterdam,

tegen: de Minister voor Immigratie en Asiel en zijn rechtsvoorganger, verweerder,
gemachtigde mr. R.C. van Keeken.

1 Procesverloop

1 Verzoeker is geboren op _____ en bezit de Amerikaanse nationaliteit. Hij verblijft sedert oktober 2007 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in Nederland. Op 18 januari 2010 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 met als doel 'verblijf bij partner _____. Op deze aanvraag heeft verweerder op 19 maart 2010 afwijzend beslist. Tegen dit besluit heeft verzoeker bezwaar gemaakt op 8 april 2010. Verweerder heeft op 6 juli 2010 het bezwaar ongegrond verklaard. Bij brief van 20 juli 2010 heeft verzoeker tegen dit besluit beroep ingesteld.

2 Op 21 juli 2010 heeft verzoeker de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht een voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting achterwege te laten totdat op het beroep is beslist.

3 De openbare behandeling van het verzoek heeft plaatsgevonden op 16 september 2010. Ter zitting is verschenen verzoeker, bijgestaan door zijn gemachtigde. Tevens is verschenen referente _____. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

2 Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt, de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

1.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid van de Awb kan de voorzieningenrechter onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak indien het verzoek wordt gedaan indien beroep bij de rechtbank is ingesteld en de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting, bedoeld in artikel 8:83, eerste lid van de Awb, nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak.

1.3 Ingevolge artikel 14, tweede lid van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder een beperking, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

1.4 Ingevolge artikel 3.4, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000) kan de in artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 bedoelde beperking verband houden met gezinshereniging of gezinsvorming.

1.5 Ingevolge artikel 3.13, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking verband houdend met gezinshereniging of gezinsvorming verleend aan het in artikel 3.14 van het Vb 2000 genoemde gezinslid van de in artikel 3.15 van het Vb 2000 bedoelde hoofdpersoon, indien wordt voldaan aan alle in de artikelen 3.16 tot en met 3.22 genoemde voorwaarden. Ingevolge het tweede lid van artikel 3.13 van het Vb 2000 kan in de overige gevallen de in het eerste lid bedoelde verblijfsvergunning worden verleend.

1.6 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen indien de vreemdeling niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan dan wel, indien de persoon bij wie de vreemdeling wil verblijven, niet zelfstandig en duurzaam beschikt over voldoende middelen van bestaan.

1.7 Ingevolge artikel 7, eerste lid, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2003/86/EG (hierna: de Richtlijn) kan bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de bestrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen, evenals het aantal gezinsleden.

1.8 Ingevolge artikel 3.73, eerste lid van het Vb zijn de in artikel 16, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 bedoelde middelen van bestaan in ieder geval zelfstandig, indien zij zijn verworven uit:

- a. wettelijk toegestane arbeid in loondienst, voorzover de vereiste premies en belastingen zijn afgedragen;
- c. inkomensvervangende uitkeringen krachtens een sociale verzekeringswet waarvoor premies zijn afgedragen.

1.9 Het beleid met betrekking tot het middelenvereiste is neergelegd in onderdeel B1/4.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000).

1.10 Ingevolge artikel 4:84 van de Awb handelt het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor één of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

2 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat niet aan het middelenvereiste wordt voldaan. Onder verwijzing naar het bepaalde in onderdeel B1/4.3.1 van de Vc 2000 wordt overwogen dat een beurs krachtens de Wet Studiefinanciering (Wet Stufi 2000) niet

als (bestanddeel van de) middelen van bestaan aangemerkt wordt. Ook zorg-, huur-, en kindertoeslagen, uitgekeerd door de Belastingdienst worden niet als (bestanddeel van de) middelen van bestaan aangemerkt. Voor vrijstelling van het middelenvereiste is geen grond aanwezig, nu niet aan de in het beleid gestelde voorwaarden voor verlening van vrijstelling is voldaan. Het beroep op de Richtlijn en het arrest slaagt niet, nu aan de vereiste individualisering van de toetsingsnorm reeds invulling wordt gegeven door het bestaande toetsingskader (bestaande vrijstellingsgronden, artikel 4:84 van de Awb en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)). Vooralsnog is er geen aanleiding voor verweerder om op een andere manier invulling te geven aan de vereiste individualisering.

Daarnaast wordt het samenwoningsvereiste aan verzoeker tegengeworpen omdat blijkens informatie van de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (GBA) verzoeker en referente niet samenwonen en zij geen gemeenschappelijke huishouding voeren.

Er bestaat geen aanleiding voor toepassing van artikel 4:84 van de Awb, noch is er een grond voor de conclusie dat in strijd met artikel 3:4 van de Awb is gehandeld. Het feit dat verzoeker en referente de zorg dragen voor een minderjarig kind, terwijl referente nog studeert en aan eiser een arbeidsovereenkomst is aangeboden waarmee hij als kostwinner kan optreden, vormt geen reden om van het beleid af te wijken.

Het besluit is niet in strijd met artikel 8 van het EVRM. Het bestaan van gezinsleven tussen verzoeker, zijn partner en kind wordt aangenomen, maar er is geen sprake van inmenging en op verweerder rust geen positieve verplichting om verzoeker toe te laten.

3 Verzoeker stelt spoedeisend belang te hebben bij het treffen van een voorlopige voorziening. Gelet op de belangen en een redelijke kans van slagen van het beroep verzoekt verzoeker te bepalen dat uitzetting achterwege blijft totdat op het beroep is beslist.

Verzoeker erkent dat de bestaansmiddelen van referente volgens de nationaalrechtelijke regels niet als voldoende en duurzaam te kwalificeren zijn. De inkomsten van referente bestaande uit studiefinanciering, zijn - onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid aanhef en onder c, van de Richtlijn - stabiel en regelmatig om het gezin te onderhouden en zij behoeven derhalve geen beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand. Het stellen van een 'hard' minimumbedrag (en niet een referentiebedrag) waarbij een groot aantal bronnen van inkomsten van iedere relevantie zijn uitgesloten, ook als het geen 'sociale bijstand' betreft, is in strijd met de uitspraak van het Hof van Justitie EG (hierna: het Hof) d.d. 4 maart 2010 (JV 2010,177), inzake .....

Het samenwoningsvereiste is verzoeker ten onrechte tegengeworpen daar verweerder wist dat verzoeker en referente feitelijk al geruime tijd samenwoonden en een gezamenlijke huishouding voerden. Verzoeker heeft zich uiteindelijk op 16 juli 2010 bij de GBA kunnen laten inschrijven op het adres van referente.

Voorts is sprake van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Awb. De gevolgen van de weigering staan niet in verhouding tot het met het middelenvereiste te dienen doel. Gesteld en niet bestreden is dat verzoekster geen beroep hoeft te doen op de openbare kas. Verweerder heeft met het belang van opvoeding van het kind, het feit dat referente is mishandeld door haar stiefvader, op basis waarvan haar een verblijfsvergunning tot voortgezet verblijf is verleend, en de omstandigheid dat zij in verband daarmee van haar eigen familie nauwelijks steun ontvangt bij de opvoeding van haar kind geen rekening gehouden, niettegenstaande de toezegging tijdens de hoorzitting dit wel te doen. Aldus is het besluit ook genomen in strijd met artikel 3:2 en 3:4 van de Awb.

Het besluit van verweerder is in strijd met artikel 8 van het EVRM. Gelet op de omschreven bijzondere omstandigheden in het gezin van verzoeker heeft verweerder ten onrechte beslist dat geen positieve verplichting bestaat om verzoeker in staat te stellen het gezinsleven met

zijn partner en kind in Nederland uit te oefenen. Er zijn zwaarwegende belemmeringen het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen, waarbij met name de situatie van referente van belang is. Verweerder gaat voorts voorbij aan het feit dat verzoeker kan gaan werken bij zodra hij over een verblijfsvergunning beschikt en het feit dat hij een belangrijke rol speelt bij de opvoeding van zijn dochter.

Verzoeker stelt dat gelet op de uitspraken van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 17 december 2004 (JV 2005/65) en de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het Hof) van 19 februari 2009 (JV 2009/142) de rechtbank de belangenafweging door verweerder vol dient te toetsen.

4 De voorzieningenrechter oordeelt als volgt.

4.1 In geschil is met name de vraag of de studiefinanciering die referente ontvangt voor haar studie aangemerkt dient te worden als voldoende middelen van bestaan in de zin van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

In het bijzonder ligt de vraag voor of studiefinanciering kan gelden als bron van stabiele en regelmatige inkomsten als bedoeld in artikel 7, eerste lid, aanhef en sub c, van de Richtlijn.

Aan de uitspraak van het Hof van 4 maart 2010 ontleent de voorzieningenrechter (in rechtsoverweging 43) dat artikel 7, onder c, van de Richtlijn strikt dient te worden uitgelegd aangezien gezinshereniging de algemene regel is. In rechtsoverweging 45 stelt het Hof dat het begrip *stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel van sociale bijstand van de betrokken lidstaat*, een "autonoom begrip van het recht van de Unie is, dat niet kan worden omschreven onder verwijzing naar nationaalrechtelijke begrippen".

In rechtsoverweging 46 wordt overwogen dat:

'In de eerste zin van artikel 7, eerste lid aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip 'stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden' geplaatst tegenover het begrip 'sociale bijstand'. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip 'sociale bijstand' in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen.'

In rechtsoverweging 49 wordt overwogen dat *sociale bijstand als genoemd in de richtlijn moet worden uitgelegd als bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten en niet als bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten.*

Verweerder heeft, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, ten onrechte de aanvraag van verzoeker slechts getoetst aan de eigen beleidsregels en is in het bestreden besluit niet ingegaan op bovenvermeld communautair toetsingskader, waarnaar verzoeker in zijn brief van 25 juni 2010 heeft verwezen. Ten onrechte heeft verweerder verwezen naar het beleid inzake studiefinanciering, neergelegd in B1/4.3.1. van de Vc, aangezien in de Vc daarover geen beleidsregels zijn opgenomen. De voorzieningenrechter begrijpt het standpunt van verweerder aldus dat inkomsten uit studiefinanciering op één lijn worden gesteld met inkomsten uit de publieke middelen op grond van sociale voorzieningen waarvoor geen

premie wordt afgedragen, in tegenstelling tot inkomsten krachtens een sociale verzekeringswet waarvoor premie is afgedragen, welke inkomsten verweerder wel beschouwt als zelfstandige inkomsten uit een inkomensvervangende uitkering. Op grond van het bovenstaande komt het bestreden besluit voor vernietiging in aanmerking wegens een onvoldoende draagkrachtige motivering.

4.2 Met het oog op een finale geschilbeslechting in het kader van de beslissing op het beroep zal de voorzieningenrechter tevens een oordeel geven over de vraag of studiefinanciering op grond van de wet Stufi 2000 begrepen kan worden onder het bovenaangehaalde communautaire begrip als bedoeld in artikel 7, eerste lid onder c, van de Richtlijn, in het licht van de uitleg die het Hof daaraan gegeven heeft in zijn uitspraak van 4 maart 2010.

4.3 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan het stelsel van studiefinanciering beschouwd worden als een voorziening waarop jongeren aanspraak hebben die een opleiding kunnen en willen volgen, waarbij de aanspraak niet wordt toegekend omdat de betreffende jongere niet in staat is stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten te verwerven, maar om deze jongeren gedurende een beperkt aantal jaren in staat te stellen voltijds een opleiding te volgen en af te ronden, met het oogmerk daarna een werkkring te vinden waarvoor de opleiding kwalificeerde. Daarmee is een ruimer belang gediend dan het belang van de jongere. In het Nederlandse stelsel van studiefinanciering ligt het accent op terugbetaling van de verstrekte middelen, hetzij in de vorm van een lening, hetzij in de vorm van een prestatiebeurs. Slechts indien wordt voldaan aan de gestelde studieprestaties wordt de prestatiebeurs omgezet in een gift die niet hoeft te worden terugbetaald. Hiermee kunnen deze inkomsten niet worden gelijkgesteld met inkomsten die van overheidswege worden verstrekt om in het levensonderhoud te voorzien voor personen die niet in hun eigen inkomsten kunnen voorzien, waarbij geen terugbetaling wordt verlangd zoals bij de inkomsten uit studiefinanciering.

Op grond voor vorenstaande overwegingen heeft verweerder de door referente te ontvangen studiefinanciering ten onrechte geïdentificeerd als "sociale bijstand", welke kwalificatie niet strookt met de uitleg die het Hof in zijn arrest van 4 maart 2010 heeft gegeven van het communautaire begrip genoemd in artikel 7, eerste lid onder c, van de Richtlijn.

5 Gelet op het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat het bestreden besluit niet rechtmatig is. Nu voorts nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak en partijen hebben ingestemd met het doen van uitspraak in de beroepszaak, zal de voorzieningenrechter het beroep met toepassing van artikel 8:86 van de Awb gegrond verklaren.

6 Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 van de Awb.

7 De voorzieningenrechter ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid van de Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht, zoals dit luidde ten tijde van het instellen van het beroep, vastgesteld op € 1.311,- (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzochtschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 437,- en wegingsfactor 1).

3 Beslissing

De voorzieningenrechter:

recht doende:

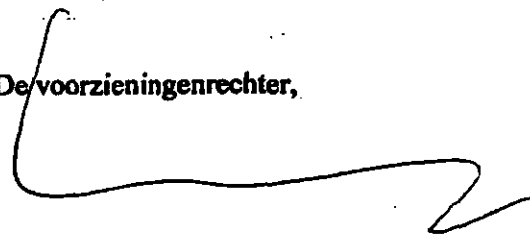
- 1 verklaart het beroep gegrond;
- 2 vernietigt het bestreden besluit;
- 3 bepaalt dat verweerder binnen vier weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
- 4 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- 5 veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van € 1.311,-;
- 6 bepaalt dat verweerder aan verzoeker het betaalde griffierecht van € 300,- vergoedt.

Aldus gedaan door mr. A. van 't Laar, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. G. Buijtenhek, griffier.

De griffier,

De voorzieningenrechter,

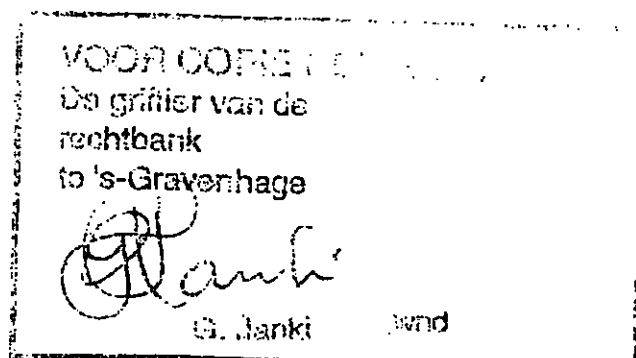

Uitgesproken in het openbaar op: 21 oktober 2010.

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrecht spraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift is vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrecht spraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 20019, 2500 EA 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op: - 3 NOV 2010

New Babylon
Bezuidenhoutseweg 57
2594 AC Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestrenghe Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
0 1 DEC 2010	
ZAAKNR. 2010/11551/1/V2	
AAN: <i>VJ</i>	
BEHANDELD: DD:	PAR:

onze ref. MvA/JA/51011024
uw ref. -
inzake MvIA /

M.M. van Asperen
advocaat
t (070) 515 37 06
f (070) 515 33 65
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl

1 december 2010

Hoogedelgestrenghe heer,

Namens de Minister voor Immigratie en Asiel zend ik U hierbij een hogerberoepsschrift in bovengenoemde zaak.

Ik verzoek U mij als gemachtigde van de Minister in Uw administratie te (laten) registreren, verdere correspondentie rechtstreeks aan mij te richten en mij te zijner tijd ook de uitspraak rechtstreeks te doen toekomen.

Een exemplaar van het beroepsschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. M. Wiersma.

Met de meeste hoogachting,

M.M. van Asperen

AFDELING BESTUURSRECHTSpraak VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
01 DEC 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: 01:	PAAR:

Hogerberoepschrift

inzake

**DE MINISTER VOOR IMMIGRATIE EN
ASIEL**

(Schedeldoekshaven 100,
2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen
advocaat te Den Haag
(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r

in eerste instantie woonplaats gekozen
hebbende ten kantore van de
gemachtigde: mr. M. Wiersma
advocaat te Rotterdam

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Minister) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 21 oktober 2010 (Awb 10/25738 en 10/25734). De rechtbank heeft de uitspraak op 3 november 2010 verzonden.

Een kopie van deze uitspraak gaat hierbij als **productie**.

- 1.2 In deze uitspraak heeft de voorzieningenrechter onder meer het beroep in een procedure over de weigering van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf bij partner gegrond verklaard, het bij de rechtbank bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de Minister binnen vier weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. Voorts is de Minister veroordeeld in de proceskosten en dient hij het door verweerder betaalde griffierecht te vergoeden.
- 1.3 De vernietiging houdt – kort weergegeven – verband met een vermeend motiveringsgebrek ter zake het Unierechtelijk toetsingskader. De Minister begrijpt de uitspraak aldus, dat de voorzieningenrechter onvoldoende gemotiveerd acht dat inkomsten uit studiefinanciering geen bestanddeel vormen van middelen van bestaan die in het kader van een aanvraag om een verblijfsvergunning regulier in aanmerking worden genomen bij de beantwoording van de vraag of de referent beschikt over voldoende middelen van bestaan.
- 1.4 De Minister kan zich met deze uitspraak niet verenigen. Na een korte weergave van de achtergronden en het procedureverloop, zullen de grieven tegen de uitspraak worden geformuleerd en toegelicht.

2 Achtergronden en procedureverloop

- 2.1 Verweerder is op _____ in Suriname geboren en bezit inmiddels de Amerikaanse nationaliteit. Naar eigen zeggen heeft hij zich in december 2001 bij zijn vader in de Verenigde Staten gevestigd, komende uit Suriname. Zijn moeder verblijft in Nederland.
- 2.2 In 2002 heeft verweerders moeder ten behoeve van hem een aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf ingediend. Deze aanvraag is afgewezen. Het besluit is onherroepelijk geworden door een uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Middelburg, van 27 november 2003.
- 2.3 Verweerder is op enig moment naar Nederland gereisd en heeft op 28 augustus 2008 een aanvraag ingediend om een verblijfsvergunning regulier voor het verrichten van

arbeid in loondienst. Deze aanvraag is bij beschikking van 2 februari 2009 afgewezen. Het hiertegen gemaakte bezwaar is ongegrond verklaard bij beschikking van 24 augustus 2009. Verweerder heeft het beroep tegen dit laatste besluit nog voor de behandeling door de rechtbank ingetrokken.

- 2.4 Verweerder is op 13 januari 2010 in vreemdelingenbewaring gesteld ter fine van uitzetting. Bij brief van 18 januari 2010 heeft verweerders gemachtigde aan de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) onder meer een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor verblijf bij partner en kind gezonden. Hierop is de vreemdelingenbewaring opgeheven.

In deze brief van 18 januari 2010 werd overigens opgemerkt dat verweerder niet met zijn partner samenwoont: "Ook afgezien van de bewaring wonen cliënt en referente nog niet samen, zodra cliënt over een verblijfsvergunning beschikt, zullen zij gaan samenwonen."

- 2.5 Verweerder wenst verblijf bij zijn partner, mevrouw geboren op
van Surinaamse nationaliteit, en in het bezit van een verblijfsvergunning
regulier. Uit verweerders relatie met deze partner is op een kind
geboren dat verweerder al voor de geboorte had erkend.
- 2.6 De aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning voor verblijf bij partner is afgewezen bij beschikking van 19 maart 2010, reeds omdat de partner op dat moment pas achttien jaar oud was.
- 2.7 In het kader van het tegen deze beschikking gemaakte bezwaar zijn verweerder en zijn partner in het bijzijn van hun gemachtigde op 28 mei 2010 gehoord door een ambtelijke commissie.
- 2.8 Bij beschikking van 6 juli 2010 heeft de toenmalige Minister van Justitie het bezwaar ongegrond verklaard omdat verweerders partner niet beschikte over voldoende middelen van bestaan zoals bedoeld in de Vw 2000 en de daarop gebaseerde regelgeving en het beleid. Het is dit besluit dat de voorzieningenrechter in de thans aangevallen uitspraak heeft vernietigd.
- 2.9 Waar hierna de Minister wordt genoemd, kan ook zijn bedoeld de toenmalige Minister van Justitie (die de beslissing op bezwaar heeft genomen) of de voormalig Staatssecretaris van Justitie (die het primaire besluit heeft genomen).

3 **Grievens**

- 3.1 Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de laatste alinea van rov. 4.1 - zakelijk weergegeven - dat de Minister de aanvraag slechts heeft getoetst aan de eigen beleidsregels en in het bij de rechtbank bestreden besluit niet is ingegaan op het communautaire toetsingskader. De voorzieningenrechter acht het besluit onvoldoende gemotiveerd en legt dat ten grondslag aan zijn vernietiging van het besluit, ten onrechte.
- 3.2 Op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de rechtsoverwegingen 5 en 7. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven vitieert ook deze rechtsoverwegingen.
- 3.3 Met het oog op wat de voorzieningenrechter in rov. 4.2 heeft genoemd een finale geschilbeslechting, heeft hij in rov. 4.3 tevens een oordeel gegeven over de vraag of studiefinanciering kan worden geschaard onder het begrip "sociale bijstand" (zoals bedoeld in art. 7 lid 1 onder c van de Richtlijn 2003/86/EG). De voorzieningenrechter heeft - zakelijk weergegeven - geoordeeld dat dit niet het geval is, omdat inkomsten uit studiefinanciering niet kunnen worden gelijkgesteld met inkomsten die van overheidswege worden verstrekt om in het levensonderhoud te voorzien van personen die niet in hun eigen levensonderhoud kunnen voorzien. Daarbij heeft hij onder meer acht geslagen op de aard en het doel van het stelsel van studiefinanciering.

Gelet op rov. 4.2 beschouwt de Minister dit oordeel als een overweging ten overvloede die niet dragend is voor het rechterlijk oordeel in het dictum van de uitspraak. Voor zover de Minister echter niettemin aan het in rov. 4.3 verwoorde oordeel gebonden zou zijn, richten zijn grieven zich eveneens tegen deze rechtsoverweging.

4 **Aanvulling en toelichting op de grieven**

Regelgeving en beleid

- 4.1 Bij Besluit van 29 september 2004¹ heeft Nederland zijn regelgeving, waar nodig, aangepast aan de Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn).

---

¹ Besluit van 29 september 2004 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 in verband met de implementatie van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (PbEG L 251) en enkele andere onderwerpen betreffende gezinshereniging, gezinsvorming en openbare orde; Stb. 2004, 496.

4.2 In art. 7, eerste lid, aanhef en onder c, van de richtlijn is bepaald dat de betrokken lidstaat bij de indiening van een verzoek om gezinshereniging van de persoon die het verzoek heeft ingediend kan verlangen het bewijs te leveren dat de hoofdpersoon beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.

4.3 Naar aanleiding van prejudiciële vragen van Uw Afdeling heeft het Hof van Justitie in zijn arrest in de zaak _____ over het begrip "sociale bijstand" in art. 7 van de richtlijn overwogen

"dat het begrip "sociale bijstand" ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind (..) punt 29)." (rov. 46),

en voorts dat het begrip moet worden uitgelegd als

"bijstand die in de plaats komt van ontbrekende stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten (..) " (rov. 49).

4.4 Rov. 29 van het arrest Eind³, dat zag op de uitleg van Vo 1612/68 en de oude Richtlijn 90/364/EEG (voor economisch niet-actieven), waarnaar het Hof in de hiervoor aangehaalde rov. 46 verwijst, luidt:

"Een van de beperkingen en voorwaarden [genoemd in art. 18 EG-Verdrag, thans art. 21 VWEU/toev. dzz] is blijkens art. 1, lid 1, van richtlijn 90/364 dat de lidstaten van economisch niet-actieve burgers van de Unie die in aanmerking willen komen voor het recht om op hun grondgebied te verblijven, kunnen eisen dat zij voor zichzelf en hun familieleden een ziektekostenverzekering hebben die alle risico's in de gastlidstaat dekt en over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij

² HvJEU 4 maart 2010, nr. C-578/08, JV 2010, 177.

³ HvJEG 11 december 2007, nr. C-291/05, JV 2008, 1.

tijdens hun verblijf ten laste van de bijstandsregeling van de gastlidstaat komen.”.

- 4.5 Het vereiste dat in een geval als van verweerder de hoofdpersoon duurzaam en zelfstandig moet beschikken over voldoende middelen van bestaan is neergelegd in art. 16, aanhef en onder c, Vw 2000.

In het eerste lid van art. 3.73 Vb 2000 is het vereiste van *zelfstandigheid* nader uitgewerkt. De middelen van bestaan zijn in ieder geval zelfstandig indien zij zijn verworven uit – kort weergegeven – arbeid in loondienst, arbeid als zelfstandige, inkomensvervangende uitkeringen krachtens een sociale verzekeringswet waarvoor premies zijn afgedragen, of eigen vermogen.

In hoofdstuk B1/4.3.1 Vc 2000, zoals dat luidde ten tijde van belang, is onder de kop *Zelfstandige inkomsten uit overige bron* vermeld dat (onder meer) een beurs krachtens de Wet Studiefinanciering niet wordt aangemerkt als (bestanddeel van de) middelen van bestaan.

De beslissing op bezwaar

- 4.6 In de bezwaarfase heeft verweerder zich beroepen op de richtlijn en gesteld dat studiefinanciering geen sociale bijstand is zoals bedoeld in (art. 7 van) de richtlijn en bedragen die zijn partner ontvangt krachtens de Wet studiefinanciering (dus) dienen mee te tellen bij de beoordeling van de vraag of zij beschikt over voldoende middelen van bestaan. Reden hiervoor is zijns inziens dat de toelage niet wordt toegekend omdat de desbetreffende jongere niet in staat zou zijn om stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten te verwerven, maar om deze in staat te stellen gedurende een bepaalde periode een voltijdse opleiding af te ronden. Het “gezin van referentie” kon, “- zij het krap -”, volgens verweerder al geruime tijd rondkomen van de studiefinanciering van zijn partner zonder een beroep te hoeven doen op het stelsel van sociale bijstand.⁴
- 4.7 Verweerder heeft onder meer een Bericht Studiefinanciering van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap van 5 februari 2010 aan zijn partner overgelegd, waaruit blijkt dat zijn partner per maand ongeveer € 690,-- ontvangt als basisbeurs,

⁴ Verslag van gehoor door de ambtelijke commissie, p. 2, de vijfde alinea; vergelijk ook de nadien aan de IND gezonden brief van 25 juni 2010.

ongeveer € 81,-- als aanvullende beurs en € 409,-- als lening.⁵ Daarnaast ontving de partner van de Belastingdienst voorschotten op Toeslagen, en wel per maand € 84,-- aan kindgebonden budget (vanaf 1 oktober 2009), € 62,-- aan zorgtoeslag en € 158,-- aan huurtoeslag.⁶

- 4.8 In de beslissing op bezwaar van 6 juli 2010 is, zoals hiervoor, onder 2.8, is opgemerkt, overwogen dat de in eerste aanleg gehanteerde afwijzingsgrond (de leeftijd van de partner) niet langer wordt tegengeworpen⁷. Vervolgens is beoordeeld of aan het middelenvereiste wordt voldaan. Overwogen is dat inkomsten ("een beurs") krachtens de Wet studiefinanciering volgens het beleid niet als inkomen(sbestanddeel) worden aangemerkt. In de eerste alinea op p. 3 is vervolgens ingegaan op het beroep op de richtlijn en het arrest . Deze overweging komt erop neer dat het bestaande (nationale) toetsingskader voldoet aan de Europese eisen.

Inkomsten uit studiefinanciering vallen onder het begrip "sociale bijstand" in de richtlijn

- 4.9 Zoals blijkt uit het arrest in de zaak is het begrip "sociale bijstand" in de richtlijn een autonoom begrip. Zoals uit rechtsoverweging 46 van dit arrest blijkt, zijn bepalende elementen van dit begrip dat het moet gaan om bijstand van overheidswege, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien (en die daardoor dreigt etc.).
- 4.10 De vraag naar de betekenis van uitkeringen op grond van de Wet studiefinanciering is bij het Hof van Justitie in een wat andere context eerder aan de orde geweest, onder meer in de zaak die heeft geleid tot het arrest van het Hof van 20 maart 2001⁸. In die zaak ging het om wijziging van de Algemene Kinderbijslagwet en de daaraan verbonden wijziging in de Wet studiefinanciering in relatie tot de Verordening 1408/71/EEG⁹.

5 De stukken in het kopie-dossier aan de hand waarvan dit hogerberoepschrift is opgesteld, zijn niet genummerd; het desbetreffende stuk bevindt zich in dit kopie-dossier tussen de stukken achter het verslag van gehoor door de ambtelijke commissie.

6 Dergelijke toeslagen worden volgens hoofdstuk B1/4.3.1 Vc 2000 overigens evenmin als relevante inkomensbestanddelen aangemerkt.

7 P. 1, de tweede alinea onder 3.

8 Nr. C-33/99 inzake Fahmi en Cerdelro-Pinedo Amado tegen het Bestuur van de Sociale Verzekeringsbank.

9 Betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen; Pb L 149.

- 4.11 Het Hof kwam in dit arrest aan de vraag of de door de (oude) Wet studiefinanciering ingevoerde studiefinanciering (bestaande uit een basisbeurs waarvan de hoogte niet afhankelijk was van het ouderlijk inkomen en die gelijk is voor alle studerende aan een bepaald onderwijstype, en een aanvullende financiering, waarvan de hoogte wel afhankelijk is van het ouderlijk inkomen, vergelijk rov. 15) kan worden aangemerkt als gezinsbijslag in de zin van deze verordening niet toe (rov. 35). In de conclusie voor dit arrest gaat de advocaat-generaal Alber wel in op die vraag. In dat verband merkt hij onder meer op dat

“de studiefinanciering de behoeften moet dekken van een kind dat in de regel meerderjarig is en zelf verantwoordelijk is voor het inrichten van zijn persoonlijk leven. Het aanvangen van een studie is het kenmerkende moment waarop kinderen zich losmaken van het familierechtelijk enge gezinsverband, dat als model dient voor de bestrijding van de gezinslasten. Bovendien zij opgemerkt dat studiefinanciering een kostenintensieve prestatie is, waar geen premiebetaling van de studerende tegenover staat. (..)” (onderdeel 46).

- 4.12 Studiefinanciering op grond van de (huidige) Wet studiefinanciering bestaat uit een basisbeurs, een aanvullende beurs/aanvullende lening en een basislening en is verschillende per onderwijssoort. Het inkomen van een studerende wordt op drie manieren opgebracht:

1) door de overheid (basisbeurs, reisvoorziening)

De basisbeurs is een vast bedrag dat verschillend is voor thuis- of uitwonende studerende. Aan de basisbeurs wordt een reisvoorziening toegevoegd. Aan de basisbeurs kunnen toeslagen (één-ouder of partnertoeslag) worden toegevoegd.

2) door de ouders (aanvullende beurs/aanvullende lening)

De aanvullende beurs/aanvullende lening is een bedrag dat, afhankelijk van het inkomen van de ouders, meer of minder uit aanvullende beurs of aanvullende lening bestaat. Deze bedragen zijn variabel en vormen samen een vast bedrag.

3) door de studerende zelf (door te werken of door te lenen: basislening en aanvullende lening)

Er is een vast bedrag (in de vorm van een basislening) dat altijd, onafhankelijk van eigen of ouderlijk inkomen kan worden geleend. Daarnaast kan de studerende in zijn onderhoud voorzien door te werken.¹⁰

- 4.13 Uitkeringen zoals verstrekt in het kader van de Wet studiefinanciering worden betaald uit de algemene middelen. Er staat geen premiebetaling (van de gerechtigde) tegenover. Duidelijk is dat de uitkeringen mede en met name dienen ter voorziening in de kosten van levensonderhoud gedurende de studie. Men zou die uitkeringen kunnen beschouwen als een leniging van financiële nadelen die verbonden zijn aan het feit dat men afziet van een (eventueel) inkomen uit een voltijdse werkkring. Naast de basisbeurs kan het inkomen bestaan uit bijdragen van ouders of aanvullende leningen. Men kan er ook voor kiezen niet te lenen en de basisbeurs (en eventuele ouderbijdrage) aan te vullen met inkomen uit bijvoorbeeld arbeid.
- 4.14 Als thans nogmaals de elementen worden gezien die het Hof (in ieder geval) maatgevend heeft geacht voor het begrip (stelsel voor) sociale bijstand, dan is duidelijk dat het bij de Wet studiefinanciering gaat om een bijdrage van overheidswege, overigens op aanvraag¹¹, aan jonge volwassenen die als regel, naast hun studie, niet, althans niet volledig in hun eigen levensonderhoud (kunnen) voorzien. Indien de ouders geen (in beginsel verplichte) bijdrage kunnen leveren, kan van overheidswege in aanvullende ondersteuning worden voorzien, al dan niet in de vorm van een lening.
- 4.15 Een inkomen dat is gebaseerd op dergelijke uitkeringen, kan daarom niet worden aangemerkt als de regelmatige en stabiele inkomsten waarop art. 7, eerste lid aanhef en onder c van de richtlijn betrekking heeft, maar moet worden gerangschikt onder uitkeringen die vallen onder het stelsel van sociale bijstand.
- 4.16 Dat uitkeringen, toelagen op grond van de Wet studiefinanciering niet kunnen worden aangemerkt als reguliere inkomsten, maar, daarentegen, worden gezien als steun voor levensonderhoud van overheidswege, wordt bevestigd als de regelgeving en de rechtspraak in het kader van het vrij verkeer van personen worden gezien.

---

¹⁰ Zie voor een en ander de memorie van toelichting bij de Wet studiefinanciering 2000, Tweede Kamer 1999-2000, 26 873, nr. 3, p. 36.

¹¹ art. 1.3 van de Wet.

- 4.17 Vaste rechtspraak van het Hof van Justitie is dat steun voor levensonderhoud en opleiding, toegekend om middelbaar en hoger onderwijs te kunnen volgen, een sociaal voordeel is in de zin van art. 12 van de Verordening 1612/68/EEG¹².
- 4.18 In art. 24, tweede lid, van de Richtlijn 2004/389/EG¹³ worden een recht op sociale bijstand en steun voor levensonderhoud voor studies, inclusief beroepsopleiding, in de vorm van een studiebeurs of -lening, op één lijn gesteld. Burgers van de Unie die in een andere lidstaat verblijven hebben op dergelijke ondersteuning geen recht gedurende de eerste jaren van verblijf in het gastland.
- 4.19 In het arrest in de zaak _____ heeft het Hof van Justitie in verband met een afgewezen aanvraag om studiefinanciering in een zaak van een Frans onderdaan die in het Verenigd Koninkrijk woonde, onder meer overwogen dat, hoewel van lidstaten wordt verwacht dat zij bij de opzet en de toepassing van hun socialebijstandsregeling een zekere financiële solidariteit met onderdanen van andere lidstaten betonen, elke lidstaat ervoor mag zorgen dat de toekenning van steun ter dekking van de kosten van levensonderhoud van studenten uit andere lidstaten geen onredelijke last wordt, die het totale bedrag van de door deze staat toekenbare steun zou kunnen beïnvloeden. Het is, aldus het Hof, daarom gerechtvaardigd dat een lidstaat steun ter dekking van de kosten van levensonderhoud van studenten enkel toekent aan studenten die blijk hebben gegeven van een zekere mate van integratie in de samenleving van deze staat.¹⁵ Het Hof is in zijn uitspraak inzake _____ /Informatie Beheer Groep bij deze lijn gebleven¹⁶. Ook het Hof plaatst uitkeringen aan studenten, zo blijkt hieruit, in de sfeer van sociale bijstand.

De uitspraak van de voorzieningenrechter in de hoofdzaak

- 4.20 In het licht van het voorgaande kan de uitspraak van de voorzieningenrechter geen stand houden. De Nederlandse regelgeving voldoet (in ieder geval) op dit punt aan de richtlijn. Dat uitkeringen dan wel leningen op grond van de Wet studiefinanciering geen bestanddelen vormen van een inkomen dat relevant kan zijn voor de vraag of iemand, in het kader van gezinshereniging of gezinsvorming, beschikt over voldoende middelen van bestaan in de zin van de Vw 2000, is niet in strijd met de richtlijn. De

12 Vergelijk bijvoorbeeld HvJEG 15 maart 1989, nrs. 389/87 en 390/87 (_____), dat onder meer zag op het Nederlandse stelsel van studiefinanciering.

13 Pb L 158/77 van 30 april 2004.

14 HvJEG 15 maart 2005 (_____), nr. C-209/03.

15 Zie de rov. 56 en 57 van dit arrest.

16 HvJEG 18 november 2008, nr. C-158/07, zie in het bijzonder de rov. 47 e.v.

Minister kon in zijn besluit dan ook verwijzen naar regelgeving en beleid waarin dat is verwoord.

- 4.21 Voor zover de grieven tegen overwegingen van de voorzieningenrechter na het voorgaande nog nadere aanvulling of toelichting behoeven, al dan niet in het kader van de beoordeling van het bij de rechtbank ingestelde beroep, merkt de Minister het volgende op.
- 4.22 Dat het niet gaat om jongeren die *niet in staat zijn* in hun levensonderhoud te voorzien, zoals de voorzieningenrechter in rov. 4.3 overweegt, staat in de eerste plaats niet vast en is in de tweede plaats niet relevant, althans doorslaggevend. Het gaat erom dat jong volwassenen er voor kiezen een studie of opleiding te volgen en *uit dien hoofde* (doorgaans) niet in staat zullen zijn om naast een voltijdse opleiding voltijds arbeid te verrichten om een voldoende inkomen te verwerven. Daarin komt de overheid tegemoet door het (op aanvraag) verstrekken van beurzen en leningen. Daarbij is niet zozeer van belang of iemand een inkomen *kan* verwerven, maar of iemand het feitelijk verwerft en een beroep doet of dreigt te doen op het stelsel van sociale bijstand (vergelijk het Hof in de zaak . . . de passage zoals hiervoor aangehaald in onderdeel 4.3).
- 4.23 Of leningen al dan niet moeten worden terugbetaald is al evenmin relevant, althans doorslaggevend. Als leningen niet hoeven worden terugbetaald verschillen zij in essentie niet van uitkeringen. Als leningen (op termijn) wel moeten worden terugbetaald, valt moeilijk in te zien dat zij kunnen worden beschouwd als stabiele en regelmatige inkomsten. De voorzieningenrechter kan toch niet voor ogen hebben gehad dat het afsluiten van een lening volstaat om een gezinslid in voorkomend geval naar Nederland te kunnen laten komen onder het motto dat er door deze lening zelfstandig voldoende inkomsten zijn of worden verworven.
- 4.24 Dat er verschillen zijn aan te wijzen met uitkeringen krachtens de Wet werk en bijstand of dat met studiefinanciering een ruimer belang wordt gediend dan uitsluitend het belang van de jongere (het is overigens zeer de vraag of dat ruimere – algemene – belang er niet evenzeer is in geval van verstrekking van uitkeringen krachtens de Wet Werk en Bijstand), kan niet afdoen aan de hiervoor omschreven, essentiële kenmerken van studiefinanciering, die maken dat *studiefinanciering* – het woord zegt het in feite al – , bij een keuze of sprake is van stabiele en regelmatige inkomsten dan wel van een beroep op het stelsel van sociale bijstand, moet worden gerangschikt onder dat laatste begrip.
- 4.25 Uit hetgeen hiervoor, onder 4.7, is opgemerkt, blijkt ten slotte voorts dat de partner van verweerder een beroep deed op diverse toeslagen krachtens de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen, die worden verstrekt uit de algemene middelen. Dit betekent dat de partner (ook anderszins) (structureel) niet beschikte over voldoende

middelen van bestaan om te voorzien in de kosten van levensonderhoud van haarzelf en haar kind.

- 4.26 Gelet op al het voorgaande kan de aangevallen uitspraak niet in stand blijven. De voorzieningenrechter had het beroep ongegrond moeten verklaren.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 1 december 2010

advocaat

---

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 06
fax	(070) 515 33 65
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51011024
referentie	IND-0204.08.6044